



Republika Srbija
VRHOVNI SUD SRBIJE
Rev 148/06
22.03.2006. godina
Beograd

Vrhovni sud Srbije u Beogradu, u veću sastavljenom od sudija: Stojana Jokića, predsednika veća, Nikole Stanojevića, Mihaila Rulića, Zvezdane Lutovac i Predraga Trifunovića, članova veća, u pravnoj stvari tužilje AA, BB, koju zastupa advokat VV, protiv tužene "GG", radi naknade štete, rešavajući o reviziji tužilje izjavljenoj protiv presude Okružnog suda u Subotici Gž.474/05 od 26.10.2005. godine, u sednici veća održanoj 22.3.2006. godine, doneo je

R E Š E N J E

USVAJA SE revizija tužilje, UKIDAJU SE presuda Okružnog suda u Subotici Gž.474/05 od 26.10.2005.godine, i presuda Opštinskog suda u Bačkoj Topoli P.128/05-9 od 4.4.2005. godine i predmet vraća prvostepenom sudu na ponovno suđenje.

O b r a z l o ž e n j e

Presudom Opštinskog suda u Bačkoj Topoli R.128/05-9 od 4.4.2005. godine u stavu prvom izreke odbijen je tužbeni zahtev tužilje kojim je tražila da se tuženi obaveže da joj isplati na ime naknade štete zbog umanjena opšte životne aktivnosti 200.000,00 dinara, za pretrpljene fizičke bolove 70.000,00 dinara, za pretrpljeni strah 70.000,00 dinara, zbog naruženosti 40.000,00 dinara i na ime tuđe nege i pomoći 220.000,00 dinara, kao neosnovan, dok je u stavu drugom izreke tužilja obavezana da tuženom isplati na ime troškova parničnog postupka 10.500,00 dinara.

Rešavajući po žalbi tužilje, Okružni sud u Subotici je presudom Gž.474/05 od 26.10.2005. godine odbio žalbu kao neosnovanu a potvrdio presudu prvostepenog suda.

Protiv te presude Okružnog suda u Subotici tužilja je blagovremeno izjavila reviziju zbog bitnih povreda odredaba parničnog postupka i pogrešne primene materijalnog prava.

Ispitujući drugostepenu presudu u smislu člana 399. ZPP, Vrhovni sud je našao da je revizija osnovana.

Predmet spora u ovoj parnici je tužbeni zahtev tužilje za naknadu nematerijalne i materijalne štete koju je pretrpela zbog zadobijene teške telesne povrede u saobraćajnoj nezgodi koja se dogodila 3.11.1999. godine.

Prema utvrđenom činjeničnom utvrđenju prvostepenog suda, a na kojem se zasniva i pobijana drugostepena presuda, proizlazi da su u navedenoj saobraćajnoj nezgodi učesnici bili osiguranik tužene DD, koji je upravljao teretnim vozilom marke Zastava, i tužilja koja je vozila biciklo. O tome je sačinjen sudski zapisnik o obavljenom uviđaju u kome je konstatovano da je tužilja zbog zadobijenih teških telesnih povreda prenetu u Zdravstveni centar u ĐĐ. Pre podnošenja tužbe tužilja se obraćala tuženom pismenim oštetnim zahtevom, ali tom zahtevu nije udovoljeno, jer je tuženi tražio da tužilja priloži dodatnu dokumentaciju. Tužilja je uz tužbu priložila otpusnicu iz Instituta za plućne bolesti u Sremskoj Kamenici, iz koje proizlazi da je u toj bolnici provela vreme od 8.do 22.11.1999. godine, u kojoj je navedeno da je pri odlasku njeno stanje poboljšano. Takođe je navedeno da je upućena u tu bolnicu iz Subotice a ne iz zdravstvenog centra ĐĐ, gde je upućena nakon povređivanja u saobraćajnoj nezgodi. O drugim povredama i dijagnozi bolesti, odnosno trajanju lečenja tužilja nije priložila nikakve dokaze.

Na osnovu takvog činjeničnog stanja nižestepeni sudovi izvode zaključak da je tužiljino potraživanje u pogledu naknade štete nastale njenim povređivanjem u ovom udesu prema tuženoj zastarelo, shodno odredbi člana 376. Zakona o obligacionim odnosima, te u tom smislu usvajaju prigovor zastarelosti istaknut od strane tužene i odbijaju tužbeni zahtev. Od dana nastalog štetnog udesa 3.11.1999. godine pa do podnošenja tužbe u ovoj pravnoj stvari 17.2.2005. godine proteklo je više od 5 godina, odnosno protekao je objektivni rok u kome je tužilja mogla da traži naknadu štete. Pored toga, po oceni drugostepenog suda nije utvrđeno da je nastupio štetni događaj na osnovu koga bi tuženi, a po osnovu ugovora o osiguranju bio u obavezi da naknadi štetu, pa je bez značaja što od strane prvostepenog suda nije utvrđeno koliko je trajalo lečenje tužilje zbog zadobijenih povreda i kada je ono završeno.

Ovakvo pravno stanovište nižestepениh sudova se ne može kao pravilno prihvatiti, jer se zasniva na pogrešnom tumačenju odredbe člana 376. Zakona o obligacionim odnosima koje se odnosi na zastarelost potraživanja naknade štete.

Naime, prilikom ocenjivanja opravdanosti prigovora zastarelosti potraživanja naknade štete propisane navedenom zakonskom odredbom, osnovno je pitanje kada je oštećeni saznao za štetu. Objektivni rok zastarevanja potraživanja naknade štete počinje teći od nastanka štete. To vreme ne mora se poklapati sa vremenom pričinjene štetne radnje, odnosno štetnog događaja. Štetna radnja se ne mora dogoditi u isto vreme

kada i šteta, naročito ne kada je u pitanju nematerijalna šteta, kao što je u ovom slučaju reč. Rokovi zastarelosti iz člana 376. Zakona o obligacionim odnosima počinju teći od saznanja za štetu, odnosno njenog nastanka i oni ne mogu početi da teku pre dana završenog lečenja, odnosno od dana kada su pojedini vidovi neimovinske štete dobili oblik konačnog stanja, kao što se to osnovano u reviziji ističe.

U ovom slučaju zbog pogrešne primene materijalnog prava izostalo je utvrđivanje bitnih činjenica za ocenu osnovanosti prigovora zastarelosti istaknut od strane tužene.

Pre svega bilo je neophodno da putem sudskog veštaka medicinske struke, a na bazi uvida u medicinsku dokumentaciju koja se odnosi lečenje tužilje u vezi zadobijenih povreda u navedenom udesu utvrditi, koja je povrede tužilja zadobila, koliko je trajalo lečenje tužilje, kada je okončano i kakve su posledice eventualno nastupile po njeno zdravstveno stanje i opšte životnu aktivnost, koliko su trajali fizički bolovi i strah, da li je došlo do naruženosti i da li je tužilji bila neophodna tuđa pomoć i nega i u kom periodu. Ukoliko navedena potraživanja tužilje nisu zastarela, osnovanost njenog zahteva je uslovljena prethodnim utvrđenjem odgovornosti drugog učesnika u nastalom udesu koji je bio osiguranik tuženog, a što u prvostepenom postupku nije utvrđivano.

Pošto je sa aspekta pravilne primene materijalnog prava sporni pravni odnos nužno raspraviti u smislu primedbi iznetih u ovom rešenju, to su obe pobijane presude ukine na osnovu člana 407. stav 2. ZPP, i odlučeno kao u izreci rešenja.

Predsednik veća-sudija,

Stojan Jokić, s.r.

Za tačnost otpravka

Upravitelj pisarnice

Mirjana Vojvodić

mz